

Bài văn nêu tình cảm, cảm xúc về nhân vật văn học:

“Cô bé bán diêm”

Trong những câu chuyện em đã từng đọc, có lẽ câu chuyện "Cô bé bán diêm" của nhà văn An-đéc-xen là tác phẩm để lại trong em nhiều nỗi buồn và sự xúc động nhất. Nhân vật cô bé bán diêm với số phận bất hạnh đã chạm đến trái tim em, khiến em không sao quên được hình ảnh của cô bé trong đêm giao thừa lạnh lẽo.

Đọc những dòng đầu của câu chuyện, em cảm thấy vô cùng xót xa cho hoàn cảnh của cô bé bán diêm. Giữa đêm giao thừa rét mướt, khi mọi người đang được ở trong nhà ấm áp, thì cô bé lại phải lang thang trên phố với "đầu trần, chân đi đất". Hình ảnh cô bé "dò dẫm trong bóng tối", bụng thì đói mà tay thì cứng đờ vì rét khiến em thấy cô bé thật tội nghiệp. Đáng buồn hơn, cô bé không dám về nhà vì sợ cha đánh, bởi suốt cả ngày cô chẳng bán được bao diêm nào. Nhà của cô bé cũng chẳng ấm áp gì hơn, khi gió vẫn thổi rít qua những kẽ hở trên vách. Hoàn cảnh ấy thật khác xa với sự lộng lẫy, sự nức mùi ngỗng quay của phố xá lúc bảy giờ.

Điều làm em ấn tượng nhất chính là những lần cô bé quẹt diêm để xua tan cái lạnh. Những que diêm nhỏ bé ấy đã mở ra cả một thế giới diệu kỳ: từ chiếc lò sưởi bằng đồng bóng nhoáng, bàn ăn thịnh soạn với con ngỗng quay, đến cây thông trong đêm Nô-en rực rỡ. Qua đó, em thấy được cô bé có một tâm hồn ngây thơ và khao khát hạnh phúc cháy bỏng. Nhưng xúc động nhất là khi cô bé quẹt tất cả những que diêm còn lại để được nhìn thấy bà. Câu nói: "Bà ơi! Cho cháu đi với!" như một tiếng kêu xé lòng, thể hiện tình yêu thương sâu sắc và sự cô đơn cùng cực của cô bé. Em

yêu quý cô bé vì dù trong cảnh nghèo khổ, em vẫn luôn nhớ về người bà hiền hậu và những kỷ niệm đầm ấm ngày xưa.

Đoạn kết của câu chuyện khiến em lặng đi vì xúc động và thương cảm. Cô bé đã chết vì giá rét, nhưng trên môi em vẫn nở nụ cười. Mọi người bảo nhau "chắc nó muốn sưởi cho ấm", nhưng em hiểu rằng nụ cười ấy là vì cô bé đã được giải thoát khỏi đói nghèo, được bay lên cùng bà để về châu Thượng đế. Em thấy vừa buồn cho số phận của cô bé, lại vừa ngưỡng mộ vẻ đẹp tâm hồn của một đứa trẻ không bao giờ tắt đi hy vọng.

Mỗi lần đọc lại câu chuyện, em lại cảm thấy trân trọng hơn mái ấm gia đình mà mình đang có. Em thường chia sẻ câu chuyện này với người thân và mong muốn mình có thể làm được điều gì đó để giúp đỡ những bạn nhỏ có hoàn cảnh khó khăn. Hình ảnh cô bé bán diêm nhắc nhở em phải biết sống nhân hậu và biết sẻ chia với mọi người xung quanh.

Nhân vật cô bé bán diêm đã để lại trong em một bài học quý giá về tình yêu thương con người. Hình ảnh cô bé với "đôi má hồng và đôi môi đang mỉm cười" giữa đêm đông tuyết trắng vẫn sẽ mãi in đậm trong tâm trí em. Em hy vọng tất cả trẻ em trên thế giới này đều được sống trong tình thương và không bao giờ phải chịu cảnh cô đơn, giá rét như cô bé ấy nữa.

Người viết

Phạm Hải Hạ Vân – Học sinh lớp 4A8

Trường TH Long Biên